

TÓTH-HEKKEL ARANY

Gyöngyfüzér könnyeim...

A túlsó parttal szemben álltam,
magasodó fenyveseket láttam.
Keresték szemeim a távoli tájon,
ábrándoztam, talán megtalálom.
Átszötte énem' a szeretet árja,
izzította vérem a szerelem lángja.

Gyöngyfüzér könnyeim peregtek,
Viaszkönnyük hullt a fenyveseknek.

Nap hevében vágyakozón álltam,
egyre hevesebben égett vágyam,
a túlsó partra Ő utána vágytam.
Az ezüstparton évődtem nélküle,
az aranypartot néztem merengve,
fürdött a nap az opális víztükörben.

Gyöngyfüzér könnyeim peregtek,
Viaszkönnyük hullt a fenyveseknek.

Sóhajok sóhaja szökkenve tűnt tova,
ragyogott a vén Hold valahány sugara.
Holdfény árja komponálta a szív dalát,
a fénysugarak húrjain szívembe talált.
Csillagok dúdolták az énekek énekét,
hajnalcsillag tündökölt éjjelek éjjelén.

Gyöngyfüzér könnyeim peregtek,
Viaszkönnyük hullt a fenyveseknek.

**József Attila
halálának
75. évfordulójára**

Sírodon könnyezve *Jajgat a bánat fájdalma
december havában Ó! élted delén tragédia
mi összezúzta ifjú ZSongó lelked-tested
bíborbársony véred folyt Elmázolva a Mindenséget
gőzmozdony sikolya Fájdalmas gyászinduló
a balatonszárszói sínpár A véreddel pecsételődött
az 1284-es tehervonat Tested zúzta görgetve
szerteszét a Távolba reptetve
összetörve Ily mód írói
vénád Látó éned
könnyeztek A mécsesek
sínpárok Sikolya izzott
véreddel Itatott gyász
a tájra Rásimult
a lelked Horpadt
titkos Akkordok
dallama Lelkekbe
fészkelő Miértek
miértje Álmok
mezején Rohantak
emlékeid Attila tova
1937. december
havának 3. napján

(*A vers úgynevezett *mezosztichon*:
a sorok közepe egy függőlegesen összeolvasható kifejezést ad ki.)